

En record d'en Joan Serra Soler

El divendres 22 de maig vaig passar, quan tornava a casa, per davant del tanatori, i en la cartellera del davant, s'anunciava la mort de la persona a qui fa referència aquest escrit, i que podeu veure a la fotografia d'aquí al costat.

En aquell moment, les neurones em van portar cap un altre Joan Serra, però la segona vegada ja vaig endevinar qui havia desaparegut: el qui fou durant molts anys el meu veí, el **barber Joan**, de la barberia situada al costat de la Torre de les Hores o Campanar de ca l'Isanta, com en dèiem abans.

La barberia era coneguda popularment com la **barberia del Puiggalí**, ja que el seu pare descendia d'aquesta masia del terme municipal d'Olius, i també tenia com ofici el de barber.

Però el naixement del Joan va succeir un xic més avall de la barberia, concretament a la casa en que últimament hi havia el frankfurt Embut, sota els porxos i al costat de la carnisseria Mujal, concretament al número **4 del Carrer del Castell**. Abans del frankfurt hi havia una espardenyeria anomenada **Canal**, en la que rama materna del Joan havien fabricat o fabricaven espardenyes. El Joan va donar els primers passos al pis de sobre. I a la mateixa espardenyeria, segons ell mateix m'explicava, va ser el lloc on es va adonar de la seva falta de visió mentre jugava a boles. Li van diagnosticar que tenia unes vint diòptries. Segons ell mateix m'explicava, en el moment de treure's el carnet de conduir als dinou anys, es va presentar amb un certificat més que dubtós que un gestor de la ciutat li havia procurat.

Quan jo vaig néixer, el Joan ja tenia tretze anys. Era ja tot un bordegàs, un noi gran. I, com tots els nois d'aquella edat, un xic entremaliat. Explicava que tenien deler de pujar a la **torre del Piulats**, situada al carrer Sant Josep de Calassanç, núm. 1, on hi havia hagut

el cine Transatlàntic. Van decidir pujar a la torre amb un company a l'hora de dinar, ja que no hi havia ningú, però el Piulats els va atrapar quan eren dalt.

El seu lloc d'esbarjo estava limitat per la **Sastreria Davesas, cal Josepet** (botiga d'ultramarins), **cal Creus** (botiga de fils, bombetes i ràdios), la **pastisseria Rosas**, el **bar restaurant "La Criolla"**, la **Vinícola**. El sastre **Tarrés, cal Cauré** (de cognom Cots) i la sucursal bancària del **banquer Irla**.

Una de les primeres imatges quotidianes que tinc del Joan, és que quan descansava de tallar cabells, en els dies assolellats, el seu punt de descans era la llibreria de **"Cal Manel"**, una llibreria de venda d'imatges i devocionaris. Per tant, una llibreria on, a més de papers religiosos, s'hi podien trobar medalles i escapularis. Més tard donaria pas a la **llibreria Pellicer**.

On es posava, el Joan tenia un control visual pràcticament des de davant de "La Criolla", fins part de la façana de l'ajuntament. Podem dir que aquest centre de descans entre tallada i tallada era el punt de

desconnexió de la feina, a la vegada que parlava amb els qui passaven per allà, rebia i transmetia les notícies de la població.

Quatre imatges que encara sembla que les veig ara: Suposo que el Joan ja tenia més de vint anys i aleshores el bordegàs era jo. Ell tenia una Vespa de color verd i abans de que comencés la jornada de tarda, jo l'esperava i em portava com a paquet, fins a la font dels Frares. Després va tenir un sis-cents, un Ford Fiesta i un Rover 45.

El Joan i jo mateix ens anàvem fent grans i el seu pare segurament es jubilava i la seva mare també. L'espardenyeria va ser tancada per jubilació. El Pep del Celsona recorda que, aprofitant els descomptes, la seva mare els va comprar xiruques per tots. Jo recordo que les primeres bambes de mitja canya me les van comprar allà; suposo que a mitjan dels anys seixanta.

El Joan afeitant el Gilmon

Interior de la "barberia del Puiggalí", a la plaça del Ruc

Un altre record del Joan és que, quan em vaig casar, em va regalar la xollada nupcial.

El Joan era un gran jugador de billar i molts eren els testimonis que així ho asseguraven. També era un ballador nat; alguna vegada m'havia corregit.

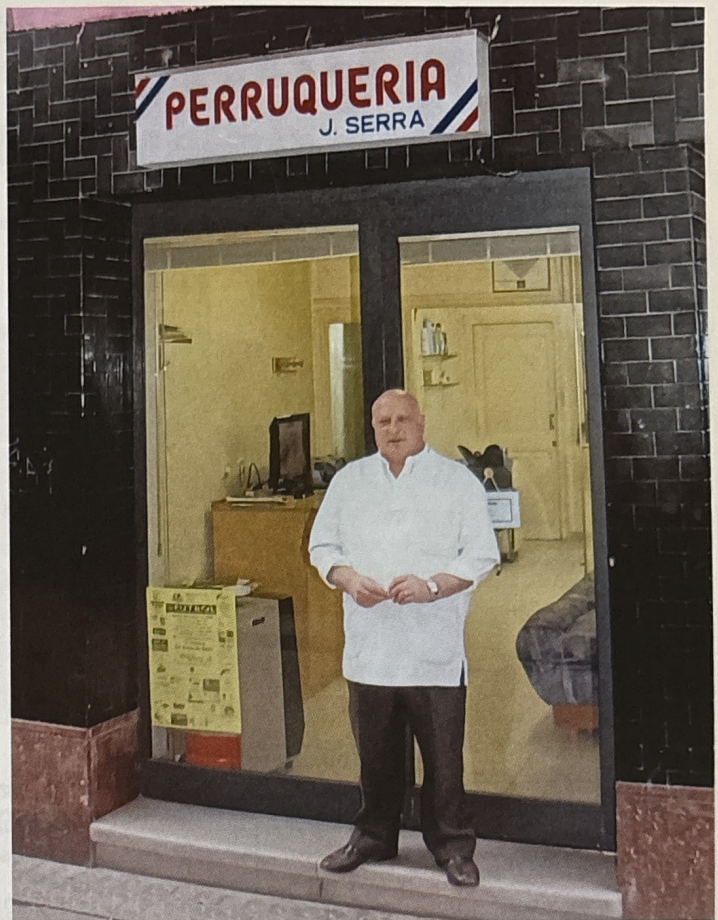
Ell i el Cirera venien a la barberia peces antigues d'aram. El Cirera les hi portava i el Joan les col·locava en llocs específics que es poguessin veure a través dels miralls col·locats davant de la butaca tova que feien servir per tallar els cabells.

Un altre dia, parlarem de les botigues del carrer del Castell de Solsona, i que ens va ocupar una tarda del mes de gener en un banc del Vall Calent.

Estic d'acord en un punt, potser molt important per a mi, que l'oficiant del funeral a la Catedral va dir, i que no és altre que **la bonhomia per a tots els qui s'acostaven a parlar amb ell; i l'optimisme que supurava pels seus ulls i les seves paraules.**

Jo el trobaré a faltar, però segur que la Montserrat i els seus fills, el Joan i l'Alba el trobaran molt més a faltar.

No em queda més que dir que el Joan descansi en pau (D.E.P.).

El Joan va traslladar la barberia al carrer Castell, davant de la Xurreria

Bisbat

Aleix Orrit. Fotografia: @mitjansbisbat

300 fidels del Bisbat de Solsona van anar a visitar el Papa

Sens dubte, la vista del Papa Lleó XIV a la ciutat de Barcelona ha estat un dels actes més esperats i aclamats pels fidels catalans. Davant aquesta efemèride, el Bisbat de Solsona no va voler ser aliè a aquest acte i és per això que dimarts va organitzar diversos autocars perquè els fidels poguessin desplaçar-se fins a la capital

catalana per participar en l'acte que va tenir lloc a l'Estadi Olímpic Lluís Companys.

Sis autocars van transportar un total de 300 persones provinents de Solsona, Bellpuig, Tàrraga, Cervera i Mollerussa. Concretament, de Solsona van sortir unes 32 persones.

